

му позволи. И той съ болка на душата си решилъ да живѣе въ чужбина, далече отъ близки и познати и отъ тамъ да помага на нещастното си отечество.

Любенъ Каравеловъ билъ горещъ патриотъ, съ пламенна и буйна душа. По лице билъ мургавъ, блѣденъ, съ черна рунтава брада и съ кждрава коса, които окръжавали широкото му насмехнато лице. Ималъ високо и открито чело, дебели устни, готови винаги да се свиятъ подигравателно; обличалъ се обикновено небръжно, и често го виждали да носи синя блуза, вмѣсто палто. Тихиятъ му пламтешъ погледъ се впивалъ въ събеседника меко, но проникателно. По характеръ билъ раздражителенъ и упоритъ, та понѣкога не могли да го понасятъ дори близкитѣ му приятели.¹⁾

Както всички наши революционери, и Каравеловъ билъ убеденъ, че България нѣма да напредне, докато не се премахне турската властъ. „България нѣма да се оправи — казвалъ той — докато турското правителство разполага съ хората като съ добитѣкъ: да ги дави, да ги мжчи, да ги обира и да ги убива, когато си ще“. Когато му възразявали, че Турция дава вече известни права на християнитѣ, Каравеловъ злѣчно отговарялъ: „Всичко това сж турски комедии, за да се залѣгва народа. Тия права не се даватъ за наше добро, а за нашето ослѣпяване, за да се оголи народа още повече. Само свободата и независимостта ще дадатъ спокойствие на българския народъ и ще му отворятъ пжтъ къмъ напредъка“.

¹⁾ Препоръчаме на малкитѣ читатели да прочетатъ хубавата повесть Неотдавна отъ Ив. Вазовъ, въ която ще намѣрятъ художествено нарисуванъ портрета на Каравелова.